

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[a]e Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

32. De Partibus, ex quibus constat Oratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

re, & de malefactis per veram cordis poenitentiam dolere: neque qui pro talibus orat, sese Divinae voluntati opponunt, qui vult, vt pro omnibus oratur, vt omnes salvi fiant. Praesertim quod etiam si perituri sint, minores apud inferos poenas luent, si minus peccauerint: quare cui libet reprobo dicere iure possumus: Age, fac bonum: de bono opere nunquam condemnaberis.

Cap. XXXII.

De partibus, ex quibus constat oratio.

Primo queritur, Quot modis soleat Oratio diuidi? Respondeo, multis. Primo, alia est Oratio, quae in mente solum perficitur, atque completur; alia vero, quae in voce consistit. Prior, internum animi votum, affectum, & desiderium exprimit, absque villo externo signo: posterior vero vocibus internos voluntatis affectus exprimit.

Secundo, diuiditur Oratio in priuatam, & publicam: haec posterior totius Ecclesiae nomine pro communi populi salute per publicos ministros, & plurimum in loco publico funditur: illa priorem pro se, vel alio priuato qui libet fundit.

Tertio, Paulus Apostolus videtur quatuor Orationis veluti membra, & partes constituisse, cum ait: Obsecro primam omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus.

Quae quatuor Cassianus ita distinguit: *Obsecratio* sit imploratio, vel petitio pro peccatis: *Oratio*, quae Deo a liquid offerimus, vel vouemus: *Postulatio*, petitio pro alijs: *Gratiarum actio*, ob suscepta beneficia: *Obsecratio*, de compunctio peccatorum nascitur: *Oratio*, de fiducia oblationum, & commendatione votorum proficit: *Postulatio*, de caritatis ardore procedit: *Gratiarum actio*, de beneficiorum Dei consideratione generatur. *Primo* species pertinet ad incipientes: *secunda*, ad eos, qui in virtutum profectu consistunt: *tertia*, ad illos, qui iam perfectionem assecuti: *quarta*, ad illos, qui securae, ac tutae sunt. Haec ex Cassiano. Bern. quatuor praedicta Orationis genera sic explicat: *Obsecratio* fit, cum quis causa sua parum fidens, non per sese, sed per alium ipsius Deum invocet: *Et si dicat, Sancte Petre, vel Paule ora pro me.* *Oratio* vero, cum quis per se aliquid petit: *Postulatio* cum vultius amplius noxae sibi confusus, pro se, vel altero orationem postulat: *Gratiarum actio*, cum salutaria, vel necessaria securo animo petit. *Hugo S. Victoris* tres Orationis partes constituit, lectionem, contemplationem, seu meditationem, & gratiarum actionem. Ita ut lectio contemplationis materiam praeparat: per contemplationem vero mens caelestia, & diuina bona consideret: Et tandem succedat gratiarum actio. Alij vero Orationis quatuor partes assignant, lectionem, contemplationem, petitionem, & gratiarum actionem. Alij quinque, eo quod praedictis quinta adiungunt voluntatis affectionem, cum ex Dei contemplatione mens tota inflammata exardescit, & voluntas eo modo, quo potest in sublimium, & caelestium rerum desideria assurgens, optat se Deo coniungere, & ei perpetuo adherere.

Secundo queritur, An oratio publica, quae in precibus Horarijs recitatur à clericis, & quae ius-

su Ecclesiae funditur, vim habeat ex opere operato, vt vocant: hoc est querere, an cum Clericus viles Ecclesiasticae, siue iussu Ecclesiae preces Horarias recitat, eiusmodi precibus aliquis effectus respondeat ratione meritorum Ecclesiae, quamuis, nulla merita ipse Clericus habeat, vt qui sit lethalius peccatis obstrictus. Et idem prorsus queritur de oratione Dominica, quam improbus recitat: quia eam Christus Dominus instituit. Sunt, qui id affirmant, ob id, quod eiusmodi preces Ecclesiae iussu funduntur: quemadmodum, si dominus aliquis per seruum improbum elemosynam erogat, fructu non caret suo, quamuis seruus sit improbus. Deinde, Orationes, quas in Missae sacrificio offert Deo Sacerdos, fructuosae sunt, tamen si Sacerdos sit malus: ergo preces Horariae, quae iussu, nomine, & auctoritate Ecclesiae per solvantur, suo fructu non carent, quamuis ab improbo Clerico recitentur. In dubium non vertitur, an cum orat Sacerdos, vt minister Ecclesiae, eius oratio sit fructuosa ob Ecclesiae meritum, quamuis ipse Sacerdos sit improbus: quia conuenit inter omnes, esse fructuosam, cuiusmodi sunt preces, quas in Missae sacrificio Sacerdos fundit ad Deum. Sed quaestio est dubia, an preces Horariae, quas recitat Sacerdos aliqui improbus, sint semper tales, vt per eas Ecclesia aliquid mereatur, & satisfaciatur apud Deum, quamuis malus Sacerdos nomine suo nihil mereatur, nec satisfaciatur. *Gabriel in Canonem Missae lect. 57. ait: Sicut sacrificium altaris, & Ecclesiae Sacramenta effectum habent ex institutione Christi, non ex dispositione offerentis, vel ministrantis: sic non est impium, sentire de oratione Dominica, & de Horarijs Canonici, & alij precationibus, quas Ecclesia dicendas instituit, quae quando vim accipiunt ex parte diuina, & Ecclesiastici mandati, vt dicit Gerson. Haec Gabriel, quam sententiam videtur sequi Nauarr. de orat. cap. 19. nu. 59. & 60.*

Attamen non videtur omnino esse idem iuris de precibus Horarijs, & de oratione Dominica, quod de orationibus, quae in Missae sacrificio funduntur: Nam Horarias preces recitat Clericus lege, & praeco Ecclesiae, Ecclesia enim Beneficiarijs fructus beneficii tribuit tamquam operis, ac laboris mercedem: ac propterea voluit, vt laborarent, & Horarum pensum exoleret: Clericis quoque sacris Ordinibus initiatis praecipit, vt idem precationum Canoniarum officium persoluerent. Oratio vero quam iussu, & nomine alterius ergo fundo fructuosa non est, si ego sim malus: Sicut nullius est fructus ieiunium, quod improbus homo, quamuis alieno iussu, suscipit, ac sustinet, & sicut fructuosa non est oratio, quam meo iussu recitat caecus, qui mendicatio viuit, si eam recitet cum lethali peccato, quo tenetur obstrictus. At vero orationes, quae in Missa funduntur, reuera ab ipsa Ecclesia, Sacerdotis tamen ministerio offeruntur, ac proinde cum Ecclesiae merita accepta, & grata Deus habeat, preces quoque quae Ecclesia per Sacerdotem aliqui malum fundit, ipse Deus acceptas, & gratas habet: quoniam in Missae sacrificio non solum orat Sacerdos, sed oratio Ecclesiae. Secus est cum alius iussu meo orat, & ego vnà cum eo non oro. Et secus est de elemosyna, quam dominus per famulum improbum dat, ea enim est res Domini, non famuli

Denique in hac quaestione dicendum existimo, quod dicit Couarr. in cap. alma mater, de sententia, excommunicatum. in 6. q. 1. §. 5. a. 8. preces horarias, & orationem Dominicam, si nomine torius, hoc est, instituto eius, ab aliquo ministro recitentur, fructuosiores esse, quam si priuatim ab aliquo nomine suo tantum recitentur.

Cap. XXXIII.

De Orationis vi, & efficacia.

Primò queritur, Quot, & qui sint Orationis effectus? Orationis vis tanta est, ut neque vllum huius vitæ malū extet tam grande, quod Orationis virtute profligari, & auerti non possit: neque vllum rursus tam illustre bonum, quod eius ope, & præsidio à Dei bonitate impetrare, & assequi non possimus, iuxta Christi Domini promissa, Ioan. 15. Quodcumque volueritis, petetis, & fiet vobis. Item, Amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.

In primis, Oratio valet ad noxas animi sanandas. Mat. 18. Serue nequam, omne debitum dimisi tibi, quantum rogasti me: nunc ergo oportuit, & te miseri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum. Est hic sermo de noxarum debito tamquam in symbolo adumbrato in debito pecuniarum. Dæmones quoque fugat, ac pellit. Luca. 8. & Mat. 17. Hoc genus dæmoniorum non eicitur, nisi in ieiunio, & oratione. Languores corporis curat, Iaco. 5. Infirmatur quis in vobis? Inducat presbyteros Ecclesie, & orent super eum: & oratio fidei sanabit infirmum. Fluxam, & caducam hanc vitam prorogat. Isaie 38. Clamauit ad Dominum Ezechias, & dixit: Obsecro Domine, &c. Et responsum accepit à Domino: Audiu orationem tuam, & vidi lacrymas tuas. Ecce ego adijciam super dies tuos quindecim annos, Pacem, & tranquillitatem cõciliat. 1. ad Tim. 2. Obsecro primum omnium fieri orationes pro omnibus hominibus, ut quietam, & tranquillam vitam agamus. Liberat nos ab hostibus, & inimicis, Baruch. 4. Clamate ad Dominum, & liberabit vos de manu Principum iniquorum, Isa. 38. Audiu orationem tuam, de manu regis Assyriorum eruante, & ciuitatem istam, & protegam eam. Victoriã impetrat, Exo. 17. Cum Moses leuaret manus, vincebat Israel, & de hoc effectu multa exempla in libris Machabæorum habemus. Animi tristitiam, luctum, & ægritudinem sedat, Iaco. 5. Tristatur aliquis vestrum, & cetera. *3. Reg. 17.* Aequo animo est? psallat. Terræ vberitate, & cæli pluuiam obtinet. Iacobi 5. Elias, homo erat similis nobis passibilis: & oratione orauit, ut non plueret super terram, & non pluit annos sex, & menses tres. Et rursus orauit, & cælum dedit pluuiam, & terra dedit fructum suum. Parit sapientiam, & intellectum. Iacobi 3. Si quis vestrum indiget sapientia, postulet à Deo, qui dat omnibus assuetat: & 3. Reg. 3. Postulasti tibi sapientiam ad discernendum iudicium: Ecce feci tibi secundum sermones tuos, & dedi tibi eor sapiens, & intelligens. Sterili vtero fecunditatem impertit. Genes. 25. De precatus est Isaac Dominum pro vxore sua, eo quod esset sterilis: qui audiuit eum, & dedit conceptum Rebecce. 1. Reg. 1. Anna Elcanæ vxor Samuelem, & alios liberos à Deo precibus impetrauit. Eruit à probro, ignominia, & morte, ut patet Dan. 13. de Susanna, & Tob. 3. de Sara

Raguelis filia. Iratū Deum placat, Exodi 32. Et placatus est Dominus, ne faceret malum, quod locutus fuerat adversus populum suum. Cælum, & Paradisum aperit. Luc. 3. Iesu baptizato, & orante, apertum est cælum. Et Luc. 23. ait bonus latro: Domine memento mei, cum veneris in regnum tuum. Et dixit illi Iesus: Hodie mecum eris in Paradiso. Deniq; nihil est tam arduum, nihil tam difficile, quod oratione impetrari non possit. Est enim Christi verbum Matth. 21. Quæcumque petieritis in oratione credentes, accipietis.

Secundò queritur, Ad quot, & quos generatim reuocari queant omnes Orationis effectus? Respondeo, ad tres: per Orationem enim iustus gratia, & charitate diuina præditus, pleniorum, & vberiorum gratiam, & cælestem gloriam promeretur. Habet item vim satisfaciendi pro peccatis, hoc est, expiandi, & soluendi pœnas culpæ debitas. Tertio habet vim impetrandi omne bonum: Ac proinde Theologi communi consensu docent, orationem iusti esse meritariam, satisfactoriam, & impetratoriam, ut illi loquuntur. Non omnis oratio, quæ vim habet impetrandi, habet vim merendi, & satisfaciendi: nam beati spiritus, qui cum Christo Domino in cælo viuunt, multa causa nostra impetrant; qui tamen nullum meritum colligunt, nec vllum proprium debitum exoluunt. Iniusti item, & peccatores precibus sæpe impetrantes votorum suorum compotes euadunt; qui tamen, quod charitate sint destituti, neque merentur quicquam, neque satisfaciunt proprie. Oratio itidem vim habet merendi, & satisfaciendi, nec tamen semper impetrat, quod petitur, eo quod non omnes iusti eas habeant semper condiciones, quas oratio ad impetrandum requirit, & postulat.

Quod verò oratio iustorum vim habeat merendi gratiam, & vitam semper nam, inde competitur est, quia Oratio est religionis officium, & in iustis ex Dei charitate profectum. Pari ratio Oratio iusti habet vim pœnas peccatorum delendi, ac proinde satisfaciendi: nam vti optus apud Deum satisfaciendi vim habeat, sic est, si ex charitate sit ortum, ac carnis sensibus molestum. Vtrumque autem habet iustorum Oratio. Est enim Oratio res operosa, laboriosaque: neque enim absque labore, & difficultate oramus, ut experientia docet. Si roges, an oratio peccatoris aliquos fructus habeat? Respondeo, suos quoque, & eos quidem varios habere. In primis, est improbus non promeretur, nec satisfaciatur orando, cum sit charitatis expertus, præparat tamen seipsum ad gratiam, & veniam peccatorum: impetrat bona temporaria, impedit eius oratio peccatum, si erat aliqui oratio imperata, vel debita: gignit bonos mores, & habitus, obstitit vitijs, ips præcipue, quæ ipsi magis aduerlantur, cuiusmodi sunt superbia, inanis gloria, ambitio, arrogancia, invidia, ira, inuidia, & alia huiusmodi: conseruat, & retinet Angelorum cultodiam, excitat, ac mouet Sanctos cæli habitatores ad precandum pro ipso.

Tertio queritur, Quam vim habeat Oratio, quæ pro alijs funditur? Respondeo, orationem esse habendam, & eius, qui orat, & eius, pro quo oratur: hoc autè discrimen est quadriparticum. Aut enim iustus orat pro iusto, aut iustus pro iniusto,